

боје у описивању његових великих похода, али су, нажалост, оставили врло мало података о његовој спољашњости, наводе противречне и нејасне." (стр. 507).

Овде се, коначно, срећемо с главном загонетном противречношћу, која сада приморава Герасимова да вешто лавира између Сциле научног метода и Харибде традиционалне историје. Ево у чему је ствар.

С једне стране "свима је познато" (настојањима традиционалних историчара) да је Тимур био Монгол.

С друге стране многобројни средњовековни извори тврде да је Тимур изгледао као индоевропљанин! Тим изворима савремени традиционални историчари, наравно, не верују, изјављујући "да су ти извори погрешили". Па сада сами просудите: ко ће се данас одважити да каже "да је Монгол Тимур био индоевропског типа".

Дакле, пред Герасимовим је Тимурова лобања. Он реконструише његов вајарски портрет и с чуђењем види да је добио човека индоевропског типа. Практично, то је Европљанин! Испупчено, а не заравњено лице (в. фотографију коју Герасимов даје у књизи). Као научник, Герасимов не може да сакрије ту чињеницу, иако треба претпоставити да је он при реконструисању настојао да (у границама могућег) максимално прида портрету монголоидне црте.

Замислимо себе на Герасимовљевом месту. Следећи своју методу он је добио портрет који јасно представља Европљанина. Али, "свима је познато да је Тимур Монгол". Ако би Герасимов изјавио да је резултат потпуно другачији: да је Тимур Европљанин, онда би прво настрадао он сам. Њему би одмах рекли: Ваша метода је лоша, јер Монгола претвара у Европљанина! Ваша метода је ненаучна. Као последица - скандал, губљење научне репутације итд. А с друге стране Герасимов ипак не може да потпуно фалсификује свој резултат и да обликује Монгола, игноришући сопствену методу, своје чедо. Шта да ради? Једини излаз је да обликује то што се добија (а ипак се добија Европљанин), а да сво време гласно понавља да портрет "личи на Монгола", "личи на Монгола"... (упркос очигледном).

Герасимов баш то и чини, постављен у практично безизлазан положај.

Прођимо Герасимовљевим текстом и погледајмо како он коментарише сопствени шокантни резултат, да би избегао гнев традиционалне историје.

Герасимов обазриво каже: "Време није сачувало ни један колико-толико поуздан Тимуров лик. Многобројне (! - аут.) минијатуре, првенствено иранског и индијског порекла, сувише различите међусобно и уз то датиране у знатно каснији период, не могу се узети као поуздане. Понешто се може покупити и из писаних извора. Ипак, сведочанство о томе да Тимур потиче из потурченог монголског рода је такав документ који даје за право да се одлучно одбаци разматрање иранских и индијских минијатура које Тимуру дају типичне црте индоевропљанина (! - аут.)" (стр. 507). Поставимо разумно питање: зашто једно сведочанство о монголском пореклу треба да одлучно одбаци многобројна друга сведочанства о индоевропском лику Тимуровом?

Уосталом, одајмо признање Герасимовљевом научном поштењу. Умиравши своје цензоре-историчаре претходним пасусом и гласно изјавивши своју лојалност, Герасимов одмах савесно саопштава следеће: "Откривени скелет припада снажном